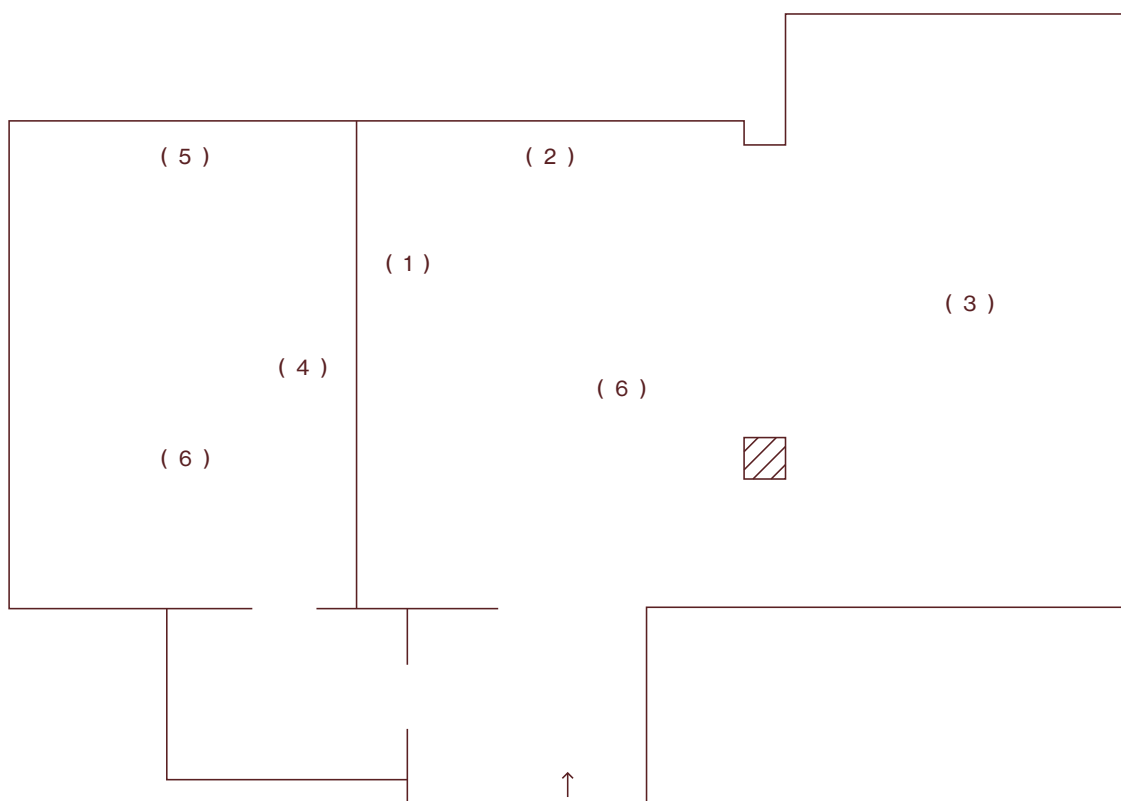

Underströmmar och strider

Isabella Solar Villaseca

21 feb–29 mars
2026

(1) <i>En vacker väv</i> Fotografi, trä, puts, aluminiumpersienn 120(140)x200 cm	(4) <i>Underströmmar</i> Trä, väggtapet, element 160x210 cm
(2) <i>Från våra drömmars fontän</i> Fotografi, kylskåp och frys, magneter 116x220 cm	(5) <i>Mot fjärran — bortom siluetten</i> Fotografi, text, trä, kakel 160x210 cm
(3) <i>Solen ändrar sin kurs</i> Trä, väggtapet, fönster, kalksten 250x75x240 cm	(6) <i>Radio Magallanes</i> Ljud (i samarbete med Stephen McEvoy) 38:00 min

Isabella Solar Villaseca (f. 1992, verksam i Malmö och Köpenhamn) arbetar med installation, skulptur, text och video. Med utgångspunkt i arkivet utforskar hon hur historia, politik och arkitektur formar vår samtid. Hon skapar verk i gränslandet mellan det konkreta, teatrala och poetiska där den kollektiva erfarenheten och rummen vi lever i står i centrum. Solar Villaseca är utbildad vid Konsthögskolan i Bergen och Det Kongelige Danske Kunstakademi i Köpenhamn. Hon har tidigare ställt ut på bl a Overgaden, Vermilion Sands och Latvian Center for Contemporary Art.

Isabella Solar Villaseca
Underströmmar och strider
Sven och Ellida Hjorts stipendieutställning
21 feb–29 mars, 2026

Vernissage: 20 feb, kl 18-21
Visning och konstnärssamtal: 5 mars, kl 18
Arrangeras tillsammans med KKV Monumental

Jag ser på bilderna och kommer att tänka på hur vi hör samman.

På väggarna hänger Isabellas skulpturer. En samling utsnitt som likt lager av tid sträcker sig mot oss. Familjefotografier på en bit puts, på en kylskåpsdörr; ett barn på väg ner i vattnet och vuxna som ler, fångade i stunden.

Det är inte våldet. Det är inte våldsamhetens långsamma mun som grinar illa mot oss under en statskupp för länge sedan. Det är inte krampaktiga händer, naglar som skrapar mot asfalten. Det är inte rädslans orytmska rörelse innan allt tar slut. Det är inte tystnaden som uppstår efteråt. Det är gemenskapen, svarar Isabella över telefonen i slutet av november, eller om det var i Folkets park sist vi sågs, där i början av juli. Men är det inte också vemodet, svarar jag och det blir tyst. Det blir tyst som när någon funderar eller inte har hört eller inte alls håller med.

Skulpturerna hänger rakt framför oss, svävande drömmar om allt vi en gång hade, om allt som har gått förlorat. Har jag kommit hem? Fragmenten av ursprung liksom knackar på, långt inne i mitt medvetande. Inte ilsket och hårt. Inte heller oroligt som av någon som söker skydd. Utan mer som en vän, som en gång var nära, alldeles intill när det verkligen gällde. Jag står framför de välbekanta utsnitten av tid och ser hur de rör sig emot mig i en poetisk rytm.

Och så har vi fotografierna.

En fest i en föreningslokal. En spontan cueca i ett vardagsrum. Ett barn i en soffa med de väldiga hyreshusen i bakgrunden. Och så Isabella, en liten ettåring, min kusin, med vattenslangen i handen på väg att fylla upp poolen. Den röda träfasaden och i reflektionen från en glasruta: de stora mörka granarna som bevittnar allt. Kanske fångar bilderna ett återerövrande av makt, av meningsfullhet. Stunder av återhämtning från *historien*, från naglarna mot asfalten. Det där oljudet, orytmskt skrapande, som på sätt och vis tog oss därifrån. Bort från landskapet mellan havet och bergen, till granarna, höghusen, föreningslokalerna. Det där uppbrottet. Rörelsen som krävdes. Och sedan tystnaden, den som följde med oss hit.

Jag tänker på Platons anamnesis. Hur människan hela tiden bär omkring på all kunskap, men måste återerövra den. En kollektiv, lagrad vetskap som förvärvat och förmedlats genom tiderna. Det förflyttar perspektivet. Att minnas blir något annat än ett bevarande av det förgångna. Att se genom det förflutna omdirigerar blicken från samtiden och kan istället kasta ljus på en annan möjlig framtid. En rytm; en rörelse som sträcker sig från ett före till ett efter.

Och allt som förde oss hit.

Till de mörka granarna, till höghusen, till dansen i vardagsrummet, festen i föreningslokalen. Och allt däremellan: gemenskapen, rytmen, berättelserna. De förlorade livet och jobben och bilderna som aldrig togs. Men i stället för att reduceras till det färdigberättade, har fotografierna i Isabellas konstverk slitit sig loss från historien och fragmenten av väggar, kylskåp och element försöker nu ompröva den. De blir till något bekant samtidigt som det sker en förskjutning. Historien är inte färdigberättad. Den vecklas ut, och med den vågar vi kanske trotsa allt som känns förutbestämt och börja röra på oss. Kanske är det därför skulpturerna står här nu.

Curatorer: Albin Hillervik och Janneke Schoene
Komposition: Stephen McEvoy och Isabella Solar Villaseca
Utställningstekniker: Linus Svensson och Jesper Veileby

Text: Anneli Ström Villaseca
Formgivning: Amanda Do

Tack till: Tawanda Appiah, Hugo Chang Coffey,
Maria Jacobson, Else-Marie Nilsson, Marcus Sjögren,
Peter Sjögren och Carolina Solar Villaseca

Skånes konstförening stöds av Malmö Stad, Region Skåne
och Kulturrådet.

Skånes konstförening
www.skaneskonst.se